

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (31/3/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Εβρ. α', 10 – β', 3. Ευαγγέλιο: Μάρκ. β', 1 – 12
(Εωθινό 1ο, Ήχος β')

Η οικολογική κρίση

Από τον πρόλογο της προς Εβραίους επιστολής προέρχεται το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί. Ο Απόστολος παραθέτει στους εξ Ιουδαίων Χριστιανούς μαρτυρίες της Παλαιάς Διαθήκης σύμφωνα με τις οποίες ο Υιός του ανθρώπου κυριαρχεί επί της υλικής και πνευματικής δημιουργίας, ενώ είναι ανώτερος κατά πάντα και από αυτούς τους αγγέλους, οι οποίοι είναι πνεύματα λειτουργικά που χρησιμοποιούνται από τον Θεό για την σωτηρία των ανθρώπων. Στο ίδιο κείμενο ο συγγραφέας της επιστολής επισημαίνει μία βασική αλήθεια, η οποία συνιστά κορυφαία θέση της Χριστιανικής διδασκαλίας· ο Θεός είναι Εκείνος που θεμελίωσε την γη και στερέωσε τους ουρανούς. Η αλήθεια αυτή έλαβε και δογματικό περιεχόμενο, το οποίο ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως, όταν αναγνωρίζουμε τον Θεό Πατέρα ως *Ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων*.

Το γεγονός ότι ο Θεός είναι ο δημιουργός της υλικής κτίσης, του περιβάλλοντος δηλ. στο οποίο ζούμε, αποδεικνύει την σπουδαιότητα και ιερότητά της. Αυτό ενισχύεται ακόμα περισσότερο από το ότι το περιβάλλον αυτό έγινε ο τόπος κατοικίας και δράσης του Σαρκωμένου Θεού, του Ιησού Χριστού. Έτσι εξαγιασθηκε και, γιατί όχι, αναγεννήθηκε, καθώς ο Κύριος ευλόγησε τα στοιχεία της φύσης, επαίνεσε τους καρπούς της γης και διδάξε στους ανθρώπους το υγιές οικολογικό ήθος, το οποίο η Εκκλησία μας προβάλλει διαρκώς στη διάρκεια της ιστορίας Της.

Η ίδια η δημιουργία, αντιλαμβανόμενη την δωρεά του Θεού, ευχαριστεί τον Δημιουργό, για τον αγιασμό και την αναγέννησή της, με τρόπο που μοναδικά περιγράφεται από την Χριστιανική λογοτεχνία: «Η φύση ψιθυρίζει το όνομα του Ιησού. Κοιτάζει προς τον Ιησού, έστω κι αν το προπατορικό αμάρτημα του ανθρώπου είχε επάνω της επιπτώσεις και συνέπειες οδυνηρές. Όλα τα στοιχεία της φύσης τείνουν προς τον Θεάνθρωπο. Η πέτρα και ο βράχος θα δώσουν το μνημείο ενταφιασμού του Σωτήρος. Το νερό θα βρει το ύψιστο νόημά του στο Βάπτισμα που αναγεννά. Οι ελιές θα δώσουν το λάδι, που χρίει και θεραπεύει τους αρρώστους, με την επίκληση του ονόματος του Ιησού. Τα στάχυα του σταριού και τα σταφύλια των αμπελιών θα δώσουν το ψωμί και το κρασί, με τα οποία ο Κύριος θα πραγματοποιήσει το μυστήριο του Σώματος και του Αιματός Του. Από

το δένδρο θα γίνει το ξύλο του Σταυρού. Έτσι, η ίδια ορμή, η ίδια κίνηση σπρώχνει προς τον Χριστό ολόκληρη την πλάση. Και μαζί της όλον τον ανθρώπινο μόχθο – του θεριστού, του αρτοποιού, του αμπελουργού και των άλλων – που βοηθεί σ' αυτό το ανέβασμα, σ' αυτή τη μεταμόρφωση»¹

Στον αντίποδα της στάσης της δημιουργίας έναντι του Θεού βρίσκεται η στάση του ανθρώπου έναντι της δημιουργίας. Πρόκειται για στάση όχι ευχαριστιακή, αλλά εξουσιαστική, που αποσκοπεί στην κοινή εκμετάλλευση, αδιαφορώντας για την σταδιακή καταστροφή της. Η στάση αυτή καλλιεργήθηκε στην πορεία του χρόνου, κυρίως μετά την βιομηχανική επανάσταση και οδήγησε στην επονομαζόμενη οικολογική κρίση, ένα από τα μεγαλύτερα, αν όχι το μεγαλύτερο πρόβλημα, που αντιμετωπίζει σήμερα η ανθρωπότητα. «Για την Ορθόδοξη Εκκλησία μας η πρωταρχική αιτία της οικολογικής κρίσης βρίσκεται στον άνθρωπο. Αρχίζει με την αυτονόμηση του ανθρώπου από τον Θεό και την επιθυμία του για αυτοθέωση, που έχει ως άμεση συνέπεια την παράχρηση του κόσμου. Ο άνθρωπος δεν στηρίζει την ύπαρξη και την καταξίωση της δημιουργίας στον Δημιουργό, αλλά στον ίδιο τον εαυτό του. Και εφόσον ο ίδιος δεν μπορεί να λυτρωθεί από την φθορά και την διάλυση, δεν μπορεί να λυτρώσει από αυτές ούτε και το περιβάλλον. Η οικολογική κρίση είναι πρωτίστως κρίση πνευματική και ηθική. Προκύπτει από την κρίση που δημιουργήθηκε στον άνθρωπο. Την κρίση που προκάλεσαν η φιλαυτία, ο εγωκεντρισμός, η βουλιμία, ο ηδονισμός, η χλιδή, η κατανάλωση, η σπατάλη και γενικότερα η εμπαθής ζωή»²

Δε γνωρίζουμε αν είναι δυνατόν ν' αντιστραφεί στην εποχή μας η εικόνα αλλοίωσης και καταστροφής που χαρακτηρίζει το φυσικό μας περιβάλλον. Οι άνθρωποι εξακολουθούμε να καίμε, να ρυπαίνουμε, να καταστρέφουμε, αδιαφορώντας για τις συνέπειες που θα προκύψουν στη γη στο παρόν και στο μέλλον. Βλέπετε, αδελφοί μου, η επιπολαιότητα, η αίσθηση της ιδιοκτησίας, που μας χαρακτηρίζουν, όσο και τα συμφέροντα, που κυριαρχούν γύρω μας, δημιουργούν αίσθηση απαισιοδοξίας. Μπορούμε, όμως, ο καθένας σε προσωπικό επίπεδο, ν' αποκτήσουμε, αυτό που λέμε οικολογική συνείδηση, που στη γλώσσα της Εκκλησίας δεν είναι τίποτα άλλο από νουν Χριστού, σκέψη και συνείδηση Χριστού. Τότε, πολύ απλά, θα αρχίσουμε να βλέπουμε διαφορετικά το περιβάλλον και ν' αντιλαμβανόμαστε ότι είναι ένα πολύ ακριβό δώρο του Θεού, το οποίο οφείλουμε να φροντίζουμε όσο φροντίζουμε τον εαυτό μας, το σπίτι μας, για να ζούμε με ασφάλεια και ειρήνη μέσα σ' αυτό. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

¹ Lew Gilliet, «Ιησούς», σελ. 68

² Νικηφόρος, Μητροπολίτης Κύκκου & Τηλλυρίας, «Ενατενίσεις», τεύχος 4, Ιανουάριος – Φεβρουάριος 2008